

אחר מן החי דגוי בכל שהוא וישראל בכו' וי"ל דמ"מ למאי דק"ל כר"י דחיי שיעור אסור מן התורה נמא' דגס לישראל אסיר וכה"ג חילקו התוס' ב"ה ליכא ע"פ אך עכ"פ קשה עליו דבחולין דק"ב אסור אחר מן החי דריך כו"מ ט' אכיל בתיב ביה והרי כי כתיב אכילה בבני נח הוא דכתיב ואם כן הו"ל להפריך גם בבני נח כו'

ואחר החיפוש ראיתי למרן החב"ב ב"ד מ"מ ט"ז הנהגת הטור אות ב' שהקשה בדברי הר"מ במו"ל כן ומה שיכתב לזה אחרי המחילה אינו נכון כאשר יראה המעיין אך למה שכתב דפדוק דברי הרמב"ם שהרי אכילה כל שהוא משמע וכי ק"ל דבשי כוונת היינו מפח ההלכה שיש איסורי בכיות ויש פכחות' וק"ל לרבנן דבהנך דהתיב בהו אכילה בשי כוונת וכו' וה"ל ככחות' וכן שאר השיעורים כל חד לפי שנינו ואם כן אחר מן החי דכתי' ביה אכילה לבני נח בכל שהוא משמע והרי ההלכה למ"מ לא שייך בבני נח ולא ניתנו הלכות כי אם בבני וקודם לכן היו חייבין בכ"ס ואף לאחר שניתנה ד"ה לא ניתנו כי אם לישראל ולא לגוי וכו' התוס' במזיר דס"א ב"ה ואימא דהלכה לא נאמרה כי אם לישראל ע"פ וכן מבואר בדברי הרמב"ם במ"ס שלא ניתנו השיעורים אלא לישראל * ודברי הר"מ אלוהם ראייה גמורה לדברי הר"ס הנזכרים

אך את זה קשה שדין בדברי הר"מ אלו דאי בני נח חייב בכ"ס דאכילה בכ"ס משמע והלכה לא נאמרה לגבי גוי א"כ תיקיף לר"ל דס"א דחיי שיעור מותר מדר"ה הרי ליכא מידי לישראל שרי ולגוי אסור דלדירה לא שייך לשמוע דמ"מ אסיר כיון דלדירה שרי מל"ס ואסור דרבנן לא חסי' לענין זה דא"כ מנ"ל לזה ולזה מה"ט נאמרה אימא דלגוי נאמרה ולישראל אסיר מדבריהם ועוד דא"כ מאי ק"ל מפתח' משום פרוטה דעכ"פ אסיר גם בפחות משום פרוטה גם לישראל מדבריהם כי ע"כ דפי שייך לשמוע היינו באיסור תורה אף שלא יהיה חייב עליו וא"כ לר"ל הדר כי קושיין דליכא מידי כל' ועל כרחנו לומר לר"ל דגם בבני נח אינו חייב כי אם בכיות וא"כ תימא הוא על הר"מ היכן ראה דר"י חלק עליו בזה דחייב בכל שהוא שפסק כן ואין זה כי אם כדברי נביאות

ואחר הישוב נראה לי ליישב דבריו במה שראיתי להתוס' בחולין דל"א שהקשו משני זה לר"מ דס"א דאחר מן החי לישראל אינו נאסר כי אם בבהמה הטעורה בלבד ואם כן תקשי הרי אחר מן החי דעופות וחיה הטעורים לישראל שרי ולגוי אסיר ותירצו דמ"מ אסור לישראל משום עשה דשחיטה דאע"ג דלגוי אסיר במשהו בשר גזיית וישראל לא מתערב כי אם בכיות בשר הא אומר ר"י חיי שיעור אסור מן התורה ולר"ל דאמר מותר מדין תורה דלמא לית ליה הק' כלל אלא ס"ל כמ"ד הבא אין מומנים כותים על בני מעיים את"ר הרי שכתבו דר"ל עכ"פ מוכרח דלית ליה האי כלל דליכא מידי וגם ראיתי בש"ט כ"י להמאירי במגהדרין דר"ט שכתב שם בשם תוספי הרא"ם ככל דברי התוס' הללו דר"ל לית ליה הק' כלל וכו' ל"ק בדברי הר"מ ש"ל בשם הר"מ הכריח דלבריהם דר"ל לית ליה הק' כלל ואם כן שפיר יא' לומר דגם לר"ל בב"ב חייב בכ"ס ולישראל שרי

חי נמי יא' לומר במה שהקשה הר"מ משנה למלך בפ"א מה' חמץ בדברי הרא"ם אלו ממ"ס שם ביומא ור"ל אמ' מות' מר"ת אכילה אמ' רחמנא וליכא והרי אמילה כ"ס משמע לדברי הרא"ם עוד תמה עליו ממ"ס שם בפ"א דיומא מפני מה לא נאמרה אזהרה בעיניו משום דלא אפשר היכי שכתוב בכתוב רחמנא לא תאכל אכילה בכיות משמע הרי דפשיט לית דאכילה בכיות משמע הפך דברי הרא"ם ז"ל ועוד דאי אכיל

אכילה ומעין מה שהחילקו התוס' בחולין ד"ה ר"ה לייקוס גבי אין הקב"ה מביא תקלה ע"י פריקוס אבל שאר איסורים לא ילפינן מחלל ויש קפת ראייה לזה ממ"ס הרמב"ם בפ"א מה' חמץ דאוכל חמץ בכ"ס אסור מדכתיב לא יאכל נר' דבמקום דלא כתיב אכילה אינו אסור מדר"ת וכ"כ מדברי ה"ה שם שם דק"ל כר"י והוא כלל לכל איסורי מאכל נראה דאיסורים דלאו איסור אכילה הם אינו אסור מדר"ת וכן נראה מדברי הרא"ם בתוספותיו על השמ"ג בה' חמץ שם בדעת הר"מ וסמ"ג דמ"ל דאכילה כל שהוא משמע ואתי הלכה לשיעור' כוונת לטעין טובה מלקו' וכדת' אכל איסור קרא כקראי קאי ע"פ * נראה מדבריו דחיי שיעור נפקא ליה ממעמעות אכילה דכ"ס משמע אלא דלעונשין אתי הלכתא ומסיק ליה ממעמעותיה אבל בשב' דכתיב לא תעשה מלאכה שכלל בו ט"ל מלאכה' וקיים להו לרבנן שיעור' היינו בין לטעין טובה ואיסור כך יא' לומר בדברי הרא"ם

הן אמת שדברי הרא"ם אחרי המס' תמוהים בעיני שהרי בדוכתיה טובא מתבאר דמשמע' אכילה הוי בכז' הפך דבריו ובחולין דפ"ו אמרינן אכלו ואין בו כוונת חייב ר"י אומר עד שיהיה בו כוונת מ"ט לרבנן בריה בפני טמא' היא ור"י אכילה כתיב ביה ורבנן ההיא אכילה דכי אית ד' וה' נתיים ואכיל מנייהו חייב הרי דלכ"ע אין אכילה פחותה מכוונת ואם בריק"ב אמרינן אחר מן החי כריך כוונת מ"ט אכילה כתיב ביה ופרס"י ואין אכילה פחותה מכוונת' גם במשילה דיו' אמרינן אכיל' שריפס בעי כוונת מאי טעמא אכילה כתי' בהון ובכז' דל"ס אמרינן כיון דכתי' וטעמים לחים ויבשיל' לא יאכל מה אכילה כז' אף שאר איסורים בכיות *

ולכא' דברי הרא"ם ז"ל דעכ"פ קשה בהנך סוגיי דתש"מ' דכל שיעור אכילה בכז' לעונשין ממעמעות דקרא דכתיב אכילה פסיק ואילו במקוה דר"י ובשאר דוכתי' אציק הא"ס דשיעורים לא כתיב' כלל והלכתא ביניהו כי ע"פ נראה לפר"ש ע"פ מ"ס ביומא ד"פ כל השיעורים בכז' חוץ מטומא' אוכלים שניה הכתוב במשמען וטעמו חכמים בשיעור' וראיה לדבר יום הספורים ולכאורה קשה דמאי כולי האי והרי כל השיעורים הלכה למ"מ הם ע"כ ופריך לומר דהלכה היה בכלל שיש איסורים בכיות ויש בכתוב' אבל לא נפתקו' בחינה איסור' הם בכז' ומקור הדבר לחכמים והם ראו דרו' איסורי' בכז' כמ"ס בסוכה דר"י ובי"ה דלא כתי' ביה אכילה כי אם תשנו אינו בכז' כיון דשני קרא ואי לאו דשני קרא לא הו' ידעי רבנן לאוקמי שיעור' ככתוב' באיסור' יה"פ אבל אה"כ דעיקר השיעורים אלו הל"מ הם ועל כן בכל הנך סוגיי מ"ס אכילה כתיב' ביה היינו דכ"ס מורו ברוב איסורים דכתיב אכילה דהוי בכז' וס"מ דשיעור' כז' קאי למקום דכתיב אכילה מה שאין כן היבא דשני קרא וא"כ בהנך איסורי' כיון דכתי' בהו נמי לשון אכילה מינה דשיעור' כז' הבא בהלכה גם עליהם קאי דלכ"ה הוה משני בהו קרא כי היכי דשני ביו' הכפורה' דלא כתיב ביה אכילה כי היכי דכדע על ידי אינו זה לתת לו שיעור אחר וכו' ולא שני בהו קרא מינה דהל"מ ברוב איסורי' אכילה הם בכז' קאי גם בהני אבל אה"כ דבכולם אי לאו הל"כ לא הוה מחייבין בכל האיסורי' בכז' דמת' אכילה בכל שהוא משמע והלכתא הוא דאפקיה לקרא ממעמעותיה כי על פי דברי הרא"ם הנה מקום לישב מ"ס הרמב"ם בפ"א מה' תה' מלכים ה"ו וכן חייב על אחר מן החי ועל בשר מן החי בכל שהוא שלא ניתנו השיעורים אלא לישראל בלבד ומרן כ"ס לא הראה לנו מקום דין זה ואדרבא קשה על דבריו שהרי במגהדרין אמרינן ליכא מידי לישראל שרי ולגוי אסיר ואם בריק"ב ט' הקשו מפתח' משום פרוטה ותירצו דהתם היינו טעמא דלאו בני מחילה ביניהו ולדברי רבינו קשה הרי